

האם אנחנו באמת רואים

ב'שבת חזון' את בית-המקדש?

ילדילדה: שבת זו נקראת 'שבת חזון' על-שם המלים הפותחות את הפרשת הפרשה - "חזון ישעיהו".

פירוש נוסף לשם 'שבת חזון' נתפרסם על-ידי החסיד הנודע רבי הלל מפריטש, בשמו של הצדיק רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב.

הפירוש נפתח במשל:

"משל לאב שיש לו בן יקר ועשה לו מלבוש יקר להתלבש בו. ומצד שלא נזהר הין באותו בגד ועשה מעשים אשר לא יעשו, קרע אותו (הבן) לכמה קרעים. ועשה לו (האב) פעם שניה לבוש יקר - וקרע אותו (הבן) גם-כן.

"מה עשה האב? - עשה לו (לבן) לבוש שלישי ולא נתן לו ללבש אותו; רק גנזו, ולפרקים ידועים הוא מראה לו הלבוש ואומר לו: 'ראה שאם תתנהג בדרך-הישר, ינתן לך לבוש זה ללבש אותו'. ומצד זה מרגילו לילך בדך-הישר עד שיודע בו שנעשה אצלו כמו טבע, אז יתן לו הלבוש להלביש אותו, כי אז אינו ירא ממנו פן יחזר לסורו, מאחר שנעשה כמו טבעי כו".

עד כאן המשל.

אבא/אמא: והנמשל (בפירושו של רבי לוי-יצחק

הפשוט, שכן הוא הבין היטב את המתרחש במחשבתו של שאר המתפללים: "מספיק ודי!" התייחס. "עזבו את הטשולנט! הוא התבטל כבר דיו! אני רעב! אני רוצה ללכת הביתה!..."

כך היא גם הגלות - "ירידה לצרף עליה". ככל שהגלות מכאיבה, ככל שהמבחנו שאנו עוברים בה קשים יותר- כן גדלה המתנה שנקבל בתמורה. כל רגע נוסף של גלות מיצג עוד ניצוצות קדשה שנגאלו, וכל ירידה נוספת מביאה ממד עמק יותר לתכלית האלקית.

אך מגיעה נקדה שבה כל יהודי צריך לקרא ממעמקי ישותו: "מספיק! הטשולנט כבר התבטל דיו! אנו רוצים לשוב הביתה!"... רוצים משיח!

ב"ה

בשורה טובה ומשחת:

אבות ובנים

הננו שמחים להודיע כי תכנית הלימוד השבועי

"אבות ובנים" זמן קיץ תשע"ז

לנוחיותכם הלימוד יתקיים בבתי הכנסת הבאים:

בית כנסת	שעת לימוד	רנז
בית מנחם	18:15 - 19:00	ר' אבי אושר
מרכז		ר' שניאור ציק
נחם יצחק		ר' גרשון רבינוביץ
רייטשיק שול		ר' שי רפאל
בית מרדכי שמאל		ר' יעקב שרעבני
מענדלעס שול		ר' נתאי אבל
שטיינבאך שול		ר' מנחם מנדל בקשי
גינדי שול		ר' מיכאל בן ארוש
בבעת ליובאוויטש		ר' לוי ראובני
ישראל אריה לייב (מקלט)		ר' שמואל קוביטעק
אוהל יעקב	ר' ארז פאר	
כפר חב"ד ב'	18:00 - 17:15	ר' אהרן הלפרין

בתוכנית:

חזרה על החומר הנלמד בביתא באותו שבוע / לימוד נשמח דאודיחא מתחם לכל ילד - הגרלות, כל בית כנסת כפי נדבת ליבו

המשתתפים בקבוצות התכנית "אבות ובנים" ישתתפו בהזרקה מיוחדת של כרטיס איסה לרבי, 60 אצרות קודש 60 ליקוטי שיעור. * בכסף לתנאי ההשתתפות תנאי השתתפות בהגדרה המיוחדת: (1) הגעה בזמן (2) השתתפות קבועה - מינום 12 מתוך 17 פעמים

בברכה ארגון אבות ובנים כפר חב"ד

הגלות כמו סיר בפשוט...

יהודי פשוט, בעל בית מרוח, שלא ידע קרא וכתב, נסע לקהלה היהודית שבבעירה הקרובה לקראת ראש השנה.

כשנכנס לבית הכנסת בבקר ראש השנה, היה בית הכנסת גדוש והומה מתפללים והתפלה הייתה בעצומה. פיון שבקשי ידע איך לאחז בסדור התפלה, כךך את טליתו סביב ראשו ונעמד במקום לא בולט ליד הקיר האחורי.

חלפו שעות. הרעב החל לכרסם בכני מעיו, אך לא היה כל סימן לכך שהתפלות סביבו עומדות להסתיים. מחשבותיו על סעודת החג החגיגית הממתינה לו באכסניה גרמו לו לדמעות סוררות. מדוע מתארכת התפלה כל-כך? האם לא התפללנו די? אך התפלה נמשכה ונמשכה.

לפתע, כשהגיע החזן לקטע נוגע ללב במיוחד, פרצו כל חברי הקהלה בככי תמרורים. מדוע כלם בוכים? תהה היהודי הפשוט. ואז הבין. כמוכן! גם הם רעבים. גם הם חושבים על הסעודה המתמהמת ועל התפלה שלא נגמרת. הוא החל למרר בככי יחד עם כלם.

והנה, המתפללים הפסיקו לככות. לרגע התלהב מידענו: הנה, התפלה עומדת להסתיים. אך כשהתפלה נמשכה עוד ועוד הוא תמה: מדוע הפסיקו המתפללים לככות? האם אינם רעבים עוד?

ואז הוא נזכר בטשולנט! ככל שהטשולנט מתבטל זמן רב יותר, כך הוא יהיה טעים יותר...

כנראה שכן גם חושבים שאר המתפללים; גם בביתם יש טשולנט על הכירים. אין פלא שחדלו מלבכות. תנו לתפלה להמשיך, נחם האיש את עצמו. ככל שתאריך התפלה כן ייטב.

מקץ כשעה שוב הגיעו לקטע בתפלה בו פרצו כל המתפללים בככי בנקדה זו נפרץ הסכר בלבם של היהודי

לזכות הת' מנחם מענדל שיחי' לנדאו
לרגל יום הולדתו ו' מנחם-אב,
לשנת הצלחה בכל המצטרך בגשמיות ורוחניות,
נדפס ע"י ולזכות הוריו זכריה וחיה מושקא שיחיו לנדאו

זאת תוליד בלבנו רגש של תשוקה לבית-המקדש השלישי, ורצון חזק לתקן את מעשינו ולחזור בתשובה שלמה.

(על-פי ספר-השיחות תשמ"ז, חלק ב', עמ' 502 והלאה)

אבא/אמא: בסיום הפטרת השבת נאמר, "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". כלומר, שהדרך לפדות את עם-ישראל מהגלות ומהשביה, היא בהוספה ב"משפט" וב"צדקה".

"משפט" הכוונה ללמוד תורה, עם דגש מיוחד על למוד הלכות התורה ("משפטים" = הלכות). "צדקה" הכוונה היא, בראש ובראשונה, לנתינת צדקה. אבל לא רק לצדקה כפשוטה מכון הפסוק, אלא גם לכל שאר מצוות התורה (המכנות במספר מקומות, "צדקה").

ילד/ילדה: מהסבה הזאת יש להוסיף בימי בין-המצרים (ובזהם גופא בתשעת-הימים, עם הדגשה יתרה על השבוע שחל בו תשעה באב) בלמוד הלכות. באופן מיוחד ראוי להתמקד בהלכות הנוגעות לכנין בית-המקדש. כמו כן יש להוסיף בימים אלה בקיום מצוות בכלל ובנתינת צדקה בפרט. לתת צדקה יותר מהרגילות.

אבא/אמא: מטבע הדברים, הדרישה להוסיף בלמוד התורה מכונת בעקר למי שכל השנה עסוקם העקרי הוא למוד תורה (תלמידי ישיבות, ילדי 'חידרים' וכו'), ואלו ההוספה בנתינת צדקה נתבעת בעקר מבעלי עסק. עם זאת, גם 'בעלי עסק' נדרשים (בימים אלה) להוסיף בלמוד הלכות התורה, וגם לומדי התורה צריכים להוסיף בנתינת צדקה.

ועל-ידי זה נזכה עוד ב'שבת חזון' זו ל"ותחינה עינינו בשוכה לציון ברחמים!"

(על-פי ליקוטי-שיחות חלק כ"ט עמ' 241 והלאה)

הענין הוא, שאם המטרה היא לעורר אותנו בתשוקה לבית-המקדש וכתוצאה מכך לגרם לנו לתקן את מעשינו הלא-טובים, אי-אפשר להסתפק בכך ששרש-הנשמה רואה את החזיון. מי שצריך לראות את בית-המקדש כדי להתעורר בתשובה זה אנחנו, כלומר הנשמה שלנו כפי שהיא מלכשת בגוף הגשמי שלנו. כי באותו מקום שבו נכשלים בעברות, באותו מקום עצמו צריך גם לתקן אותן!

חוזרת אם-כן השאלה מי בדיוק רואה ב'שבת חזון' את בית-המקדש השלישי?

ילד/ילדה: נקדת ההסבר היא [זהה קצת עמק, לכן חיבים להתרכז בתשובה]:

כל אחד מאתנו יכול לפעמים לעצם את עיניו ולחזור חזרה אל מארע מיוחד שקרה לו אי-פעם בעבר. וכשהוא עושה זאת, הוא מסגל ממש 'לראות' את פרטי אותו מארע ולהתרגש ממנו כאלו הוא שב ומתרחש פעם נוספת. נכון, זאת לא ראייה רגילה, של העינים הגשמיות, אלא ראייה של 'עיני השכל' [=כך קוראים לזה בתורת-החסידות]. אבל גם זה סוג של ראייה.

כך גם בענייננו: האמת היא שב'שבת חזון' אכן מראים לנו את בית-המקדש השלישי. מי מסגל לראות זאת? שרש-הנשמה שלנו. אבל זה (כאמור) לא מספיק כדי להשפיע על המעשים שלנו כאן בעולם-הזה.

מהו אם-כן הפתרון?

התבוננות. הבה נעצם את העינים ונפעיל את כל חוש הדמיון שלנו. ננסה להתעמק בזכות המיוחדת והנפלאה שנתנה לנו - 'לראות' השבת את בית-המקדש השלישי.

אם נעשה זאת ברצינות הראויה, נרגיש שאנחנו אכן 'רואים' את בית-המקדש השלישי. ו'ראייה'

גליון 276 דברים

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

מפרדיצ'ב):

"זהו ענין 'שבת חזון', לשון 'מחזה' - שמראין לכל אחד ואחד מ'ישראל המקדש דלעתיד, מרחוק כו', ודי למבין".

כלומר, לאחר שעם-ישראל נכשל בעוונותיו וגרם לחרבן בית-המקדש הראשון ולאחר מכן לחרבן בית-המקדש השני, הכין הקדוש-ברוך-הוא בית-מקדש שלישי, אלא שהפעם הוא כבר לא ממהר לתת אותו לנו. הפעם הקדוש-ברוך-הוא החליט להמתין עד אשר נתקן את דרכנו ורק אז נזכה לו.

אלא שכדי לעורר בלבנו רצון ותשוקה לבית-המקדש השלישי, הקדוש-ברוך-הוא מראה לנו אותו פעם בשנה. והפעם הזו היא ב'שבת חזון'.

'שבת חזון' אם-כן נקראת כך מפני שבה הקדוש-ברוך-הוא מראה לנו חזיון של בית-המקדש.

ילד/ילדה: על משל זה (של רבי לוי-יצחק מפרדיצ'ב) מתעוררת ועולה מיד השאלה:

איזו תועלת צומחת מכך ש'מראים' לנו (ב'שבת חזון') את בית-המקדש השלישי, אם אנחנו איננו מסגלים לראות אותו בפעל?!?

במלים אחרות: אפשר בהחלט להניח שישנם צדיקים שעייניהם זכות וטהורות, והם אכן מצליחים לראות השבת את החזיון השמימי של בית-המקדש השלישי.

אבל אנחנו הלוא מכירים את עצמנו, ואם להיות כנים עלינו להודות על האמת ולומר שבכל השנים שעברו לא באמת הצלחנו לראות (ב'שבת חזון') את בית-המקדש השלישי...

איך אם-כן אפשר להתעורר לתשובה מחזיון שמישהו מראה לך אבל אתה אינך מסגל לראותו?!

אבא/אמא: אפשר היה לנסות להסביר, שאמנם אנחנו-עצמנו איננו מסגלים לראות את בית-המקדש השלישי, אבל שרש-הנשמה שלנו, כפי שהוא נטוע בעולמות העליונים, כן רואה את בית-המקדש השלישי.